

- B. Czy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich, jak będące przedmiotem postępowań głównych, za pracodawcę kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym wykonującego pracę najemną uważa się:
- przedsiębiorstwo przewozowe, które zrekrutowało zainteresowanego, do którego pełnej dyspozycji na czas nieokreślony zainteresowany faktycznie pozostaje, w stosunku do którego to przedsiębiorstwa zainteresowany pozostaje w stosunku podporządkowania i które to przedsiębiorstwo faktycznie ponosi koszty wynagrodzenia, czy też
 - przedsiębiorstwo, z którym kierowca samochodu ciężarowego formalnie zawarł umowę o pracę i które zgodnie z umową zawartą z przedsiębiorstwem przewozowym, o którym mowa w pkt a) wypłacało zainteresowanemu wynagrodzenie, od którego odprowadzało składki w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba tego przedsiębiorstwa, a nie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa przewozowego, o którym mowa w pkt a);
 - zarówno przedsiębiorstwo, o którym mowa w pkt a), jak i przedsiębiorstwo, o którym mowa w pkt b)?
- 2) W wypadku, gdy w okolicznościach, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych, za pracodawcę uważa się przedsiębiorstwo, o którym mowa w pytaniu 1A pkt b) i w pytaniu 1B pkt b):

Czy szczególne wymogi, których spełnienie warunkuje możliwość powoływania się przez agencje pracy tymczasowej i innych pośredników na określone w art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 12 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 wyjątki od zasady stosowania prawa państwa wykonywania pracy, obowiązują również w całości lub częściowo w postępowaniach głównych w drodze analogii w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004?

- 3) W wypadku, gdy w okolicznościach, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych za pracodawcę uważa się przedsiębiorstwo, o którym mowa w pytaniu 1A pkt B) i w pytaniu 1B pkt b) oraz na pytanie 2 zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

Czy w okolicznościach faktycznych opisanych w niniejszym wniosku jest mowa o sytuacji, która może zostać uznana za nadużycie prawa UE i/lub nadużycie prawa EFTA? Jeśli tak, jaki jest tego skutek?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2.
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Albacete (Hiszpania) w dniu 2 października 2018 r. – Kredytobiorcy / Globalcaja S.A.

(Sprawa C-617/18)

(2018/C 455/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Albacete.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kredytobiorcy.

Strona pozwana: Globalcaja S.A..

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy skutek „braku związania” („nie będą wiążące”), określony w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾, wyklucza możliwość, że przedsiębiorca i konsument w ramach prywatnego porozumienia mogą miarkować warunek, który nie spełnia wymogu wyrażenia prostym i zrozumiałym językiem, zawarty w art. 4 ust. 2, albo poprzez zmniejszenie kwoty wspomnianego warunku, albo poprzez zastąpienie go innym warunkiem, który powoduje mniejszą szkodę dla konsumenta?

Czy odpowiedź na powyższe pytanie byłaby inna, gdyby takie miarkowanie zostało wprowadzone w umowie między konsumentem a przedsiębiorcą, której celem jest dokładnie rozstrzygnięcie w drodze pozasądowej sporu dotyczącego ewentualnego braku przejrzystości niewynegocjowanego indywidualnie warunku zawartego we wcześniejszej umowie między konsumentem a przedsiębiorcą?

- 2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wyrażenia „główny przedmiot umowy” i „relacja ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług” obejmują dwa warunki ujęte w porozumieniu niewynegocjowanym indywidualnie między przedsiębiorcą a konsumentem, w których, po pierwsze, miarkowany jest warunek zawarty we wcześniejszej umowie między stronami —poprzez zastąpienie go innym, powodującym mniejszą szkodę dla konsumenta —, a po drugie konsument zrzeka się prawa do sądowego lub pozasądowego dochodzenia ewentualnego braku przejrzystości tego warunku oraz skutków związanych ze wspomnianym brakiem przejrzystości?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że „rodzaj towarów lub usług, których umowa dotyczy i z odniesieniem w czasie wykonania umowy do wszelkich okoliczności związanych z wykonaniem umowy” mogą być brane pod uwagę jedynie w celu oceny nieuczciwego charakteru warunków, które nie odnoszą się do określenia głównego przedmiotu umowy? Czy też przeciwnie, kryteria te mogą być brane pod uwagę w celu oceny przejrzystości warunków odnoszących się do głównego przedmiotu [umowy, o którym mowa w] art. 4 ust. 2?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2, czy jest zgodne z art. 4 ust. 2 dyrektywy — w szczególności z wynikającym z powyższego przepisu wymogiem wyrażenia warunków prostym i zrozumiałym językiem oraz wymogiem przejrzystości — orzecznictwo krajowe, które w przypadku porozumienia niewynegocjowanego indywidualnie między przedsiębiorcą a konsumentem, miarkującego stosowanie warunku zawartego w poprzedniej umowie między przedsiębiorcą a konsumentem, nie uznaje za konieczne poinformowanie konsumenta przez przedsiębiorcę o ewentualnym braku przejrzystości tego warunku, gdyż w myśl wspomnianego orzecznictwa krajowego powszechnie znane są kryteria, które powodują brak przejrzystości?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2, czy art. 4 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zrzeczenie się przez konsumenta sądowego lub pozasądowego dochodzenia roszczeń dotyczących ewentualnego braku przejrzystości warunku niewynegocjowanego indywidualnie, spełnia wymóg „wyrażenia prostym i zrozumiałym językiem” tylko, jeżeli przedsiębiorca uprzednio poinformował konsumenta o konkretnych roszczeniach, których się zrzeka, a w szczególności o określonej kwocie, której dochodzenia się zrzeka?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra (Portugalia) w dniu 5 października 2018 r. – Nelson Antunes da Cunha, Lda/ Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

(Sprawa C-627/18)

(2018/C 455/33)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca sprzeciw: Nelson Antunes da Cunha, Lda

Strona wnosząca o przeprowadzenie egzekucji: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziany w art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽¹⁾ z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej termin przedawnienia mający zastosowanie do wykonania uprawnień do odzyskania pomocy obowiązuje wyłącznie w stosunkach pomiędzy Unią Europejską i państwem członkowskim będącym adresatem decyzji o odzyskaniu pomocy, czy też powinien on mieć zastosowanie także do stosunków między tym państwem a wnoszącą sprzeciw stroną będącą beneficjentem pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem?